

Béki István

JELENTÉS

Ezerkilencszázhatvannyolcban;
a forradalmak évében született.

Százhetvenkét centiméter magas,
ötvennyolc kilogramm.

Egyetemi tanulmányait félbehagyta.

* * *

Itt, ahol vagyunk —

nem érdekli, mi van körülötte,
talpig fehérben
iszik, cigarettázik.

Beszélgetést nem kezdeményez,
udvariasságból nem válaszol.

Parancsra nem cselekszik
— feletttest nem ismer el —,
ígéretet nem tesz senkinek.

Alapíthatna vallást, vagy pártot,
lehetne utcai harcos, akár filozófus,

arca rezzenéstelen,
tekintete tiszta,
még a szája sem húzódik el.

* * *

Napnyugtakor, valahányszor
ha a kapun kilép,
bár torkolattüzet nem lát,
s dörrenést sem hall,
mellén az ing átvérzik,
az eső elered.

Séta helyett így inkább
a szobájában ül —
s az ablakon át nézi:
a tengerfenék eget.

Nagy szoba, meszelt fal,
fehér abrosszal terített asztal, egy szék.

Az asztalon kenyér, só, gyertya,
áttetsző palackban pálinka, pohár.
Mereven ül, kezében cigarettá.

* * *

A szája cserepes,
őszül s mintha száraz ágról;
hull a haja.

Végtagjai hidegen verejtékeznek,
s olykor a keze is remeg.

Testében százezer idegen fájdalom,
láztól égő ölében rongybabát ringat.

* * *

„A család és a művészet szolgálója vagyok” — mondja.

Nagyjából ennyi.